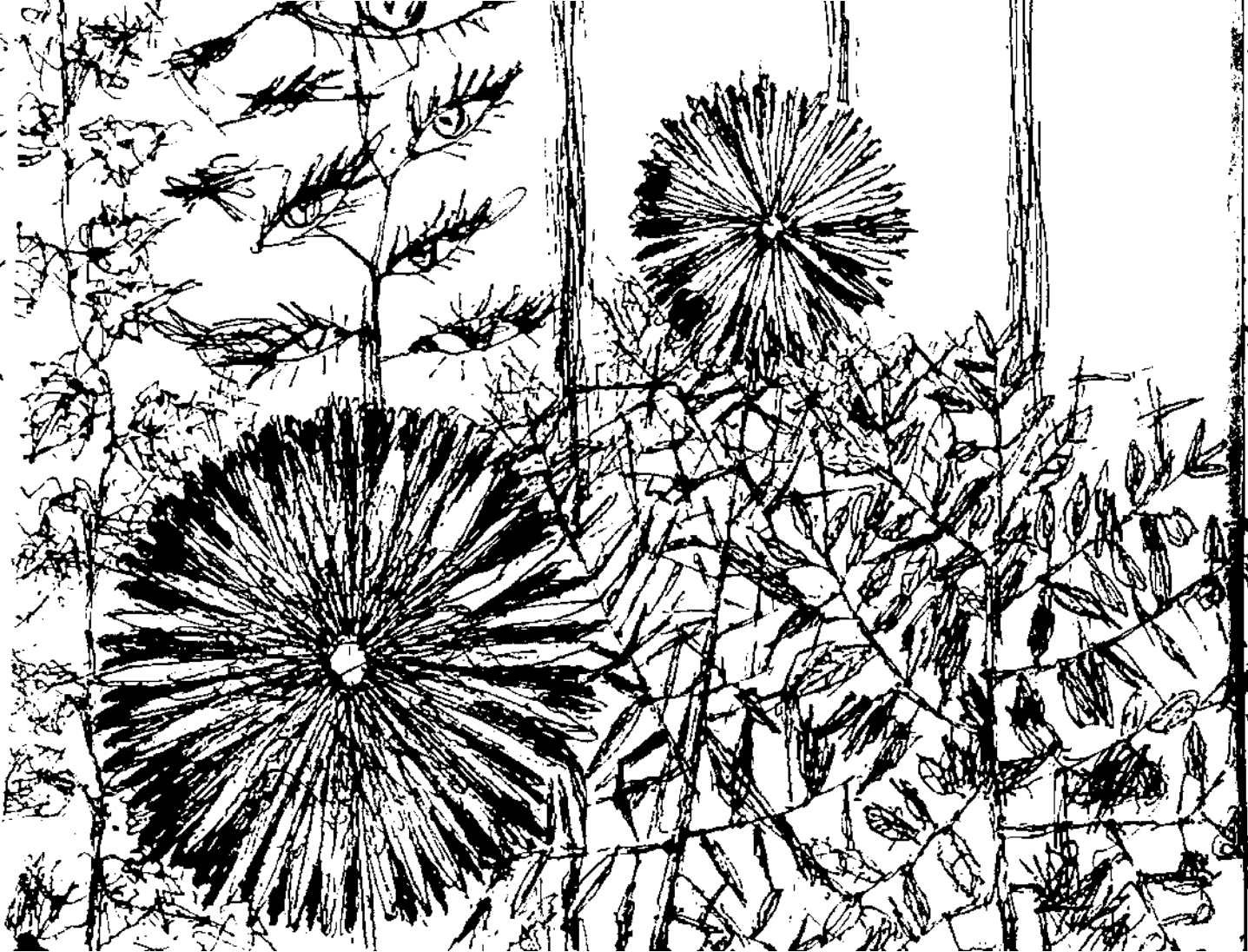

കഥ

മരകുപ്പ

ഉണ്ണി ആർ.

ചിത്രീകരണം: അംബിഷ്

പ്രജകൾതൻകറ്റം പൊരുത്തരുളുവാൻ
 ത്രിജഗതി പിതാവാട്ടു പലപ്പോഴും
 നിബിഡപ്രേമത്താലപേക്ഷിച്ചു പോന്ന
 നബിത്തിരുനാവിൻ തലയ്ക്കൽ നിന്നപ്പോൾ,
 ഗുരുവധക്രിയയുഴനില്ലമാ-
 കരാളന്നും കൈവാൾ വഴുതിപ്പോവണ്ണം
 അതിസ്തിഷഭക്തിരസമൊഴുകി നി-
 ഷ്ടിയിച്ചു, 'ല്ലാഹെ'ന്നൊരു ചെറുപദം!

‘അല്ലാഹ്’
 വള്ളത്തോൾ

“എനിക്ക് നമ്മുടെ ഹെഡ്ഡിന്റെ നെറച്ചും
 രോമമുള്ള കയ്യിലൊന്ന് ഉമ്മവെക്ക
 ണം.” ദീപ പറഞ്ഞു.

“എനിക്ക് ഇംഗ്ലീഷിലെ ജോണി
 നോട് ഇഷ്ടമാണെന്ന് പറയണം.”
 ജ്യോതി പറഞ്ഞു.

“എനിക്ക് അഷറഫിന്റെ കൂടെയിരുന്ന് സിനിമ
 കാണണം.” ഷമീന പറഞ്ഞു.

മൂന്നു പേരും അവരുടെ ആഗ്രഹം പറഞ്ഞ് കഴി
 ഞ്ഞിട്ടും റസിയ മാത്രം ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

“നീ എന്നാ ഒന്നും പറയാഞ്ഞത്?” ജ്യോതി
 ചോദിച്ചു.

ഒന്നുമില്ലെന്ന് റസിയ തലയാട്ടി.

“ഒരു തരം അലമ്പ് പണി കാണിക്കരുത്. ഇനി
 ഒരു മാസം കൂടിയേ ക്ലാസ്സുള്ളൂ. അതിനു മുൻപ്
 നമുക്കാഗ്രഹമുള്ളതെന്നാണ് വെച്ചു ചെയ്യണം.”
 ദീപക്ക് ദേഷ്യം വന്നു.

ഇതു കേട്ടിട്ടും റസിയ ഒന്നും മിണ്ടാതെ ക്ലാസ്സിനു
 പുറത്തേക്ക് നോക്കിയിരുന്നു.

“എന്റെ റസിയ! നീ വാ തൊറന്ന് എന്നാകിലും
 ഒന്ന് പറയ്” ഷമീന റസിയയുടെ മുഖം തിരിച്ചിട്ട്
 പറഞ്ഞു. “കെട്ടിച്ചു വീട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ
 ഇതൊന്നും നടക്കണമെന്നില്ല, അതാ പറഞ്ഞേ,
 എന്നാകിലും ഒണ്ടെങ്കിൽ ഒന്ന് പറ.”

റസിയ തലയിൽനിന്നും വഴുതിപ്പോയ തട്ടം തി
 രിച്ചിട്ട് ചെറിയൊരു ചിരിയോടെ എല്ലാവരെയും
 ഒന്ന് നോക്കി. കൂട്ടുകാരികൾ ആകാംക്ഷയോടെ
 ഇരുന്നു.

“എനിക്കൊരു ആഗ്രഹമുണ്ട് പക്ഷേ,
 നടക്കുമോ?”

“എന്റെ കൊച്ചേ, നിനക്ക് പ്രിൻസിപ്പലിനെ
 കെട്ടിപ്പിടിക്കണോ? അതോ, രണ്ടെണ്ണം അടിക്ക
 ണോ? അതല്ല ഇനിയിപ്പം ആരുടെയെങ്കിലും
 കൂടെ കെടക്കണോ?” ഷമീന ചോദിച്ചു: “നീ
 എന്നാ വേണെന്ന് പറ ഞങ്ങളില്ലേ, ധൈര്യമായിട്ട്
 പറഞ്ഞോ?”

റസിയ കുറച്ച നേരം മിണ്ടാതിരുന്നിട്ട് തന്റെ
 സ്വതേയുള്ള ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു: “എനിക്കൊന്ന്
 വാക്ക് വിളിക്കണം.”

പെട്ടെന്ന് ഒരു നിമിഷം അവർ നാലു പേർക്കുമി
 ടയിലേക്ക് ആരോടും പറയാതെ നിശ്ശബ്ദത വന്നു.
 ഷമീന അപ്പോൾത്തന്നെ അയാളെ തന്റെ ദേഷ്യം
 കൊണ്ട് പുറത്താക്കി “നീ എന്ത് ഭ്രാന്താ ഈ പറ
 ഞ്ഞത്? വേറെ ആരും കേൾക്കണ്ട.”

റസിയ അപ്പോഴും അതേ ചിരിയോടെ ചോദിച്ചു:

“എന്തിനും കൂടെയുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞിട്ട്?”
 “എന്റെ കൊച്ചേ കൂടെയൊക്കെയുണ്ട്.” ഷമീന
 ചെറിയൊരു പേടിയോടെ പറഞ്ഞു: “ഇമ്മാതിരി
 പണിക്കൊന്നും കൂടെ നിൽക്കാൻ പറഞ്ഞില്ല.”

“അത്ര കഴുപ്പമാണോ?” ജ്യോതിക്ക്
 സംശയമായി.

“അതേ, മതോം ദൈവോമൊക്കെ തൊട്ടാൽ
 കത്തുന്ന ഏർപ്പാടാ, അത് വീട്, കൊച്ചേ വേറെ
 വല്ലതുമുണ്ടേൽ പറ.” ദീപ പറഞ്ഞു
 റസിയ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

“എടി നീ ഒന്ന് കൂടി ഒന്ന് ആലോചിച്ച് ഒരു
 ഗുരുള്ള പരിപാടി പിടിക്ക്” ഷമീന റസിയയുടെ
 തോളിലൂടെ കയ്യിട്ട് പറഞ്ഞു: “ഇത് തൽക്കാലം
 നമുക്ക് വേണ്ട.”

റസിയ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.

കോളേജ് വിട്ട് തിരിച്ച് പോകുമ്പോൾ ജ്യോതി
 പറഞ്ഞു: “നിനക്ക് വാക്ക് വിളിക്കണമെന്ന് അത്ര
 ആഗ്രഹമാണോ?”

റസിയ തലയാട്ടി.

അഞ്ച് വയസ്സുള്ളപ്പോഴാണ് റസിയ വാപ്പയുടേ
 യും ഉമ്മയുടേയും കൂടെ തിരുവനന്തപുരത്ത് പോക
 ന്നത്. മൃഗശാലയിലെ ആദ്യത്തെ കൂടിനുള്ളിലെ
 മൃഗത്തിനെ കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ റസിയ കരയാൻ
 തുടങ്ങി. അതൊന്നും ചെയ്തില്ലെന്ന് ഉമ്മയും വാപ്പയും
 എത്ര പറഞ്ഞിട്ടും റസിയ കരച്ചിൽ നിർത്തിയില്ല.
 കരച്ചിലിനുള്ളിലൂടെ റസിയ ആ കൂട് തുറക്കാൻ
 വാപ്പയോട് പറഞ്ഞു. തുറന്നാൽ അത് നമ്മളെ ഉപദ്ര
 വിക്കുമെന്ന് വാപ്പ പറഞ്ഞു. റസിയ അതൊന്നും
 കേട്ടില്ല. നിർത്താതെ കരഞ്ഞു. റസിയേയുമായി
 ഉമ്മയും വാപ്പയും പുറത്തുവന്നു. ഇനി ഒരിടത്തും ഈ
 അസന്തിനേം കൊണ്ട് വരില്ലെന്ന് വാപ്പ ശപഥം
 ചെയ്തു. അന്നൊരു വെള്ളിയാഴ്ചയായിരുന്നു. ജൂമഅ
 നിസ്താരത്തിനായി വാപ്പ പാളയം പള്ളിയിലേക്ക്
 പോയി. റസിയയും ഉമ്മയും പള്ളിക്ക് മുന്നിലെ
 കണ്ണിമേര മാർക്കറ്റിലെ അടഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന ഒരു
 കടയുടെ പടിയിൽ ഇരുന്നു. റസിയ അപ്പോഴും കര
 യുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്നാണ് ജൂമഅയുടെ വാക്ക്
 വിളി റസിയയുടെ അടുത്തേക്ക് വന്നത്. റസിയ വാ
 കിന്റെ മധുരത്തിലേക്ക് നോക്കി. അവൾ കരച്ചിൽ
 നിർത്തി. ആകാശത്തിലെ ഉച്ചവെയിലിനെക്കാൾ
 ഉയരത്തിൽ ആ ശബ്ദം വിടരുന്നതു നോക്കിക്കിടന്ന്
 റസിയ ഉറങ്ങിപ്പോയി. തിരിച്ച് കോട്ടയത്തേക്ക്
 പോരുമ്പോൾ റസിയയുടെ ഇരുകാതുകളിലും
 ആരും കാണാതെ വാക്ക് വിളിയുടെ സംഗീതം
 ഒരാദരണം പോലെ ചേർന്നിരുന്നു.

“നമ്മുടെ അഷറഫ് മാമേടെ ചെറുക്കന് നിന്നെ
 ഭയങ്കര ഇഷ്ടാണ്” വീട്ടിലേക്ക് കയറുമ്പോൾ തന്നെ
 ഉമ്മ തിണ്ണയിൽനിന്ന് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

ഉമ്മ ഇങ്ങനെയാണ്. എന്ത് പറയണമെന്ന്
 തോന്നിയോ പിന്നെ അതിന് നേരോ കാലമോ
 സ്ഥലമോ ഒന്നും പ്രശ്നമല്ല.

റസിയ അയൽവീടുകാരാരെങ്കിലും ഉമ്മ പറഞ്ഞ
 ത് കേട്ടോ എന്നറിയാനായി തലയൊന്ന് വെട്ടിച്ച്
 നോക്കിയിട്ട് ചോദിച്ചു: “എന്ത്? ആ വെളുത്ത് വെളു
 ത്ത് ഇരിക്കുന്ന മസിലൻ ചെറുക്കനോ? എനിട്ടമ്മ

എന്നാ പറഞ്ഞു?"

"ഞാൻ പറഞ്ഞു നീ പഠിത്തം കഴിഞ്ഞ് ഐ.എ .എസ് കോച്ചിംഗിന് പോകുവാ, അതുകൊണ്ട് ഇപ്പം കെട്ടുന്നില്ലന്ന്. അപ്പം അവർ പറയുവാ, കെട്ടിട്ട് കോച്ചിംഗിന് വിടാന്ന്. ഞാൻ പറഞ്ഞു, ആ കോച്ചിംഗ് വേണ്ടാന്ന്."

റസിയ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഉമ്മയോട് പറഞ്ഞു: "അത് കലക്കി. വാപ്പ അറിയണ്ട."

അത്താഴം കഴിഞ്ഞ് വിശേഷം പറഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ റസിയ ഉമ്മയോട് പറഞ്ഞു: "അതേ, ഇന്ന് ദീപം ഷമീനേമൊക്കെ എന്നോട് ചോദിച്ചു, നിന്റെ വെലു ആഗ്രഹമെന്നാ?"

"എന്നിട്ട് നീ എന്നാ പറഞ്ഞു?"

“ഞാനെന്റെ ആഗ്രഹങ്ങൾ പറഞ്ഞു.”

“അതാ എന്നാന്ന് ചോദിച്ചത്?”

റസീയ ഉമ്മയുടെ ചെവിക്കരികിലേക്ക് ചൂണ്ട് ചേർത്തപ്പോൾ, ആ കൊച്ചു ഇക്കിളി കൂടുന്നുവെന്ന് പറഞ്ഞ് ഉമ്മ തല വെട്ടിച്ചു.

“പിന്നേ, കൊച്ച് പെണ്ണല്ലേ ഇക്കിളി കൂടാൻ?”

“എന്നാടി എനിക്ക് കൊഴുപ്പം? പതിനാലാമത്തെ വയസ്സിൽ പിടിച്ച് കെട്ടിച്ചതുകൊണ്ടാ, അല്ലേ ഞാനിപ്പോ നിന്നേപ്പോലെ ജിൽ ജില്ലനും പറഞ്ഞ് ഒറ്റയ്ക്കുണ്ട് നടന്നേനെ.”

“എന്റമ്മാ, ഉമ്മേക്കണ്ടാൽ എന്റെ അനിയത്തിയാണോന്നു വരെ ആളുകൾ ചോദിക്കും... പോരേ?”

“നീ അതിന്റെടേലേ എന്നാത്തിനാ ഒരു പോരേ ഇട്ടത്? സത്യമല്ലേ? അതേ, മൂന്നര വയസ്സുവരെ നീ മൊല കടിച്ചിട്ടും ഈ മൊലയൊന്നും

ഇടിഞ്ഞുതൂങ്ങാതെ കൊണ്ടുനടക്കുന്നതേ ചെറിയ പണിയൊന്നാമല്ല.”

“അത് ബലാശ്വിഗന്ധാദിതൈലത്തിന്റെ ഗുണം കൊണ്ടും പിന്നെ വാപ്പാണെ...”

“കുരുത്തക്കേട് പറയുന്നോടീ?”

റസിയയുടേം ഉമ്മേടേം പെട്ടെന്നുള്ള ചിരി വീട് നിറഞ്ഞു.

“ഇനി നീ കാര്യം പറ.”

“അതേ” റസിയ ചുറ്റുമൊന്ന് നോക്കിയിട്ട് ശബ്ദം ചെറുതായി കുനിച്ച് “എനിക്കൊന്ന് വാങ്ക് വിളിക്കണന്ന് പറഞ്ഞു.”

ഉമ്മ പെട്ടെന്ന് ഒരു നിമിഷം എന്ത് പറയണമെന്നറിയാതെ റസിയയെ നോക്കി. കുറച്ച് നേരം ഒന്നും മിണ്ടാതിരുന്നിട്ട് എഴുന്നേറ്റ് പോയി. ഉമ്മയ്ക്ക് ഇഷ്ടമില്ലാത്ത അരുത്, വേണ്ട, പാടില്ല എന്നീ ഒരു വാക്കും ഉച്ചരിക്കില്ല. നിശ്ശബ്ദതയാണ് മറുപടി.

അന്ന് രാത്രി റസിയയോട് ഉമ്മ പിന്നെയൊന്നും സംസാരിച്ചില്ല. എല്ലാവരും ഉറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ റസിയ പടച്ചോനോട് ചോദിച്ചു: “ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് തെറ്റാണോ?”

ചന്ദ്രനെ മറച്ചുനിന്ന മേഘമപ്പോൾ തുരന്നു. വെട്ടത്തിന്റെ ഒരിത്തിരി ജനലിലൂടെ റസിയയുടെ മുറിക്കുള്ളിലേക്ക് വന്നു.

ഉച്ചയുണ കഴിഞ്ഞ് എല്ലാവരും വർത്തമാനം

പറഞ്ഞിരിക്കുന്നിടത്തേക്ക് ദീപ ഓടിവന്നു. അണച്ചുകൊണ്ട് റസിയയുടെ തോളിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് ദീപ പറഞ്ഞു: “ഉമ്മവെച്ചു.”

ആദ്യം ആരും വിശ്വസിച്ചില്ല. ദീപ ഷമീനയുടെ അടുത്തേക്ക് ചൂണ്ട് ചേർത്ത് വെച്ചിട്ട് ചോദിച്ചു: “കണ്ടോ? ആവി പറക്കുന്നത് കണ്ടോ?”

ഷമീന പറഞ്ഞു: “ശരിയാ, ഒരു മണിപ്രവാള ഗന്ധം.”

മലയാളം ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിലെ പുസ്തക അലമാരകൾക്കിടയിൽനിന്നിരുന്ന വർമ്മ സാറിന്റെ കയ്യിൽനിന്ന് കേരളപാണിനീയം വാങ്ങുകയും കൈത്തണ്ടയിലേക്ക് ഒരു മീൻ കൊത്തിയെപ്പോലെ ഊളിയിട്ട് ആ രോമത്തിലെ വിയർപ്പ് കൊത്തി ചൂണ്ടുകൾ പറന്നുവെന്നും ആലങ്കാരികതകൾ ചുറ്റി ദീപ പറഞ്ഞ് തീരും മുൻപ് എല്ലാവരും മലയാളം ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിന്റെ ജനലരികിൽ എത്തിയിരുന്നു.

“അസ്ഥപ്രജ്ഞൻ” ജ്യോതി പറഞ്ഞു.

“പാണിയിൽ തൊട്ടതിനാൽ ഇനി മുതൽ നീ പാണിനി” ദീപയെ നോക്കി റസിയ പറഞ്ഞു.

ആ ദിവസം ഉച്ചയ്ക്ക് തന്നെ ഇംഗ്ലീഷിലെ ജോണിനെ ഇഷ്ടമാണെന്ന് പറയാൻ ജ്യോതി തീരുമാനിച്ചു. ജോണിന്റെ അടുത്ത് എത്തും മുൻപ് ജ്യോതി ചെറുതായൊന്ന് കിതച്ചു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ജ്യോതിയുടെ നിൽപ്പാകെ അളന്നിട്ടാവണം ജോൺ പറഞ്ഞു: “കൊച്ചേ, ഞാനും തന്റെ ക്ലാസ്സിലെ കൃഷ്ണ കുമാറും തമ്മിൽ ഇഷ്ടം... അതുകൊണ്ട്...”

ആദ്യം ജ്യോതി എന്ത് പറയണമെന്നറിയാത്ത ഒരമ്പരപ്പിൽപ്പെട്ടു. പിന്നെ എവിടെ നിന്നൊക്കെയോ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന ഇത്തിരി ശക്തിയിൽ പറഞ്ഞു: “അത് സാരമില്ല. എനിക്ക് തന്നെ ഇഷ്ടമാണ്.”

ജോൺ ചെറിയൊരു കരച്ചിലോടെ ജ്യോതിയോട് പറഞ്ഞു: “അങ്ങനെ പറയരുത് ജ്യോതി, എന്നെ ഒരു ബ്രദറിനെപ്പോലെ...”

ജോണിന്റെ ആ വാചകത്തിനു മേൽ ജ്യോതിയുടെ ക്ഷമയില്ലായ്മ അൽപ്പം ഉച്ചത്തിൽ ശബ്ദിച്ചു: “അതൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. എന്റെ വീട്ടിലെ ആങ്ങളമാരെ തട്ടിട്ട് നടക്കാൻ മേല.”

ജോൺ നിസ്സഹായനായി ജ്യോതിയെ നോക്കി. ജ്യോതി തന്റെ ചെറിയ തോൽവിയെ നിസ്സാരമായി കാണുന്നുവെന്ന് ഭാവിച്ച് ഇപ്പോൾ വിതുവിപ്പോയേക്കുമെന്ന് ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയ ചൂണ്ടുകളെ കടിച്ച് നിർത്തിയിട്ട് കുറച്ചൊന്നു നടന്നു. പിന്നെ കാലുകൾക്ക് പോലും മനസ്സിലായില്ല എവിടേക്കാണ് ഇത്ര വേഗത്തിൽ ഓടുന്നതെന്ന്.

കുറച്ച ദിവസത്തേക്ക് ചെറിയൊരു സങ്കടം ജ്യോതിയുടെ കൂടെ ഒരു കാറ്റുപോലെ ചുറ്റി നിന്നിരുന്നു. പിന്നെ അതിൽനിന്നും പുറത്തുവന്നത് ഷമീനയുടെ കൂടെ സിനിമക്ക് പോയപ്പോഴാണ്. ഷമീന അഷറഫിന്റെ അടുത്തിരുന്നു. അഷറഫിന്റെ കൂട്ടുകാരൻ ജ്യോതിയുടെ അടുത്തും. തിയേറ്ററിൽ ഇരുട്ട് വീണ് കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അഷറഫിന്റെ കൂട്ടുകാരൻ പതുക്കെ ജ്യോതിയോട് ചോദിച്ചു: “എനിക്ക് ഭയങ്കരായിട്ട് തണുക്കുന്നു. ഞാനൊന്ന് കെട്ടിപ്പിടിച്ച് ഇരുന്നോട്ടെ?”

കുഴുവേരി, തന്തയില്ലാത്തരം പറയുന്നോ എന്നൊക്കെ ചോദിക്കാൻ വേണ്ടി നാവുയർന്ന് വരുന്ന ഒരു സമയമുണ്ടല്ലോ, അതിനു മുൻപ് തന്നെ പഞ്ഞി പോലെ നേർത്ത ഒരു കൈ ജ്യോതിയെ വന്നത് ചേർത്തു. ഇടവേളയിലെ വെളിച്ചം വരും മുൻപ് അതത് അയഞ്ഞു. ഇടവേളക്ക് ശേഷം വീണ്ടും വന്ന് ചേർത്തു. ഒരുമ്മയോ അല്ലെങ്കിൽ വിരലുകൾ പതുങ്ങിപ്പതുങ്ങി മൂലകളിലേക്ക് നടക്കുകയോ ഒന്നും ചെയ്തില്ല. സിനിമ കഴിഞ്ഞ് പോവുമ്പോൾ നല്ലൊരു ചിരി ജ്യോതിക്ക് അഷറഫിന്റെ കൂട്ടുകാരൻ കൊടുത്തു.

“അതേ, ഉടുപ്പല്ലാം ചുളങ്ങി.” തിരിച്ച് പോകും വഴി ചെറിയൊരു നാണത്തോടെ ഷമീന ചോദിച്ചു: “ആളുകൾക്ക് സംശയം വല്ലതും തോന്നുമോ?”

ജ്യോതി അതിനല്ല മറുപടി പറഞ്ഞത്: “ആ ചെറുക്കന് ശരിക്കും തണുത്തിട്ടാവും അങ്ങനെ ചെയ്തത് അല്ലേ?”

സമയത്തിന്റെ കുതിപ്പ് അവരെല്ലാം വിചാരിച്ചതിലും വേഗത്തിലായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഇനി കുറച്ച ദിവസങ്ങൾ മാത്രമാണ് ബാക്കിയുള്ളതെന്ന് കലണ്ടർ ഇടക്കിടക്ക് ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. റസിയയുടെ കാര്യത്തിൽ ഒരു തീരുമാനമുണ്ടാകാത്തതിൽ കൂട്ടുകാർക്ക് വിഷമം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരാളു കൂടി കഴിഞ്ഞാൽ കോളേജ് അടക്കം.

“അതേ റസിയ.” ജ്യോതി പറഞ്ഞു: “നീ വേറെ ഞെങ്കിലും ഒരാൾക്കു പറയ്. മറ്റേതെങ്കിലും വിട്.”

“അതേ, എന്ത് അലസം പറഞ്ഞോ, ഞങ്ങളുടെയുണ്ട്.” ഷമീന റസിയയുടെ തലയിൽ തൊട്ടു. “പടച്ചോനാണേ സത്യം.”

റസിയ കുറച്ച നേരം മിണ്ടാതിരുന്നിട്ട് പറഞ്ഞു: “അതല്ലാതെ എനിക്ക് വേറെ ഒരാൾക്കുവെങ്കിലും ഇല്ല.”

“ഇതിന് വട്ടാ.” ദീപയ്ക്ക് ദേഷ്യം വന്നു.

“കളിക്ക് ഓരോ കാര്യം പറയുമ്പോ വെറുതെ സീരിയസ്സ് ആയിട്ട് ഓരോന്നും പറഞ്ഞോണ്ട് വന്നോളം. തൽക്കാലം ഈ കളി ഇവിടെ വെച്ചാണ് നിർത്താം.”

“ആ അതാ നല്ലത്” ഷമീനയും പറഞ്ഞു.

“എല്ലാത്തിനും ഒരു ലിമിറ്റുണ്ട് അത് ക്രോസ്സ് ചെയ്തിട്ടുള്ള വിപ്ലവമൊന്നും വേണ്ട.”

“ഷമീ, ഞാൻ വിപ്ലവമൊന്നും നടത്തണമെന്ന് പറഞ്ഞില്ലല്ലോ, എന്റെ ഒരാൾക്കു പറയാൻ പറഞ്ഞു. ഞാനത് പറഞ്ഞു. അതേനിക്ക് കൊച്ചുനാളേ മുതലുള്ളതാ.”

“ഈ പ്രായത്തിൽ വേറെ എന്നാക്കെ തോന്നാം. അതൊന്നും നീ എന്നാ പറയാതെ? നടക്കാത്ത കാര്യം തന്നെ പറയണമെന്ന് എന്നാ ഇത്ര നിർബന്ധം?”

“നീ അതിനെക്കാത്തതിനാ അവളോട് ചുടാവുന്നേ” ജ്യോതി ദീപയോട് ചോദിച്ചു.

ഞാനാരോടും ഒന്നും പറഞ്ഞില്ലേ എന്നും പറഞ്ഞ് ദീപ ബാഗുമെടുത്ത് ഇറങ്ങാൻ തുടങ്ങി. “ഷമീ, നീ വരുന്നുണ്ടങ്കിൽ വാ ഞാൻ പോകുവാ.”

ഷമീന ദീപക്കൊപ്പം ഇറങ്ങും മുൻപ് റസിയയോട് പറഞ്ഞു: “അതേ, കൊച്ചേ, നീ ദീനിയായ ഒരു

പെണ്ണു ആവാൻ നോക്ക്.”

ജ്യോതിക്ക് ഷമീന പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലായില്ല. രണ്ടു പേരും കുറച്ചു നേരം കൂടി ക്ലാസ്സിലിരുന്നു. തിരിച്ച് ബസ്റ്റാൻഡിലേക്ക് നടക്കുമ്പോൾ ജ്യോതി ചോദിച്ചു: “നീ അത് ശരിക്കും പറഞ്ഞതാണോ?”

റസിയ തലയാട്ടി.

“നാളെ നിനക്ക് വാക്ക് വിളിക്കണോ?”

“വേണ്ട.” റസിയ പറഞ്ഞു.

“പിന്നെ?”

“വരുന്ന വെള്ളിയാഴ്ച ജൂമുഅയ്ക്ക്.”

ജൂമുഅ എന്നാണെന്ന് അറിയില്ലെങ്കിലും വെള്ളിയാഴ്ച മതിയെന്ന് മനസ്സിലായി.

“നമുക്കന്ന് ഒന്നിച്ച് പോവാം.” ജ്യോതി പറഞ്ഞു.

“എവിടെ?”

“ഇവിടുന്ന് പത്ത് പതിനഞ്ച് കിലോമീറ്ററു പോയാൽ ചെറിയൊരു കാടുണ്ട്, അവിടാകമ്പം ഒരു മനുഷ്യൻ പോലുമില്ല. അവിടെപ്പോകുന്നതിന് നിനക്ക് പ്രശ്നമൊന്നുമില്ലല്ലോ?”

എന്ത് പ്രശ്നമെന്ന് ചോദിച്ച് റസിയ സ്നേഹത്തോടെ ജ്യോതിയുടെ കയ്യിൽ പിടിച്ചു.

വ്യാഴാഴ്ച രാത്രിയിൽ കിടക്കുമ്പോൾ റസിയ കട്ടിക്കാലത്ത് പാളയം പള്ളിയിൽനിന്ന് കേട്ട വാക്ക് വിളിയുടെ സംഗീതമോർത്തു. അത്ര മധുരമായി പിന്നീടൊരിക്കലും റസിയ വാക്ക് വിളി കേട്ടിട്ടില്ല. ഒരിക്കൽ വാപ്പ ഗൾഫിൽനിന്നും കൊണ്ടുവന്ന ടൈംപിസിലാണ് പിന്നീട് കാന്തക്കല്ല് പോലെ ഉള്ള മൃത്തിയ വിളി കേട്ടത്. സംഗീതം ദൈവത്തിലേക്കുള്ള ക്ഷണമാണെന്ന് തോന്നുന്ന അപൂർവ്വ നിമിഷമായും റസിയക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നു.

പിറ്റേന്ന് രാവിലെ വെല്ലുമ്മയുടെ നിസ്സാര പായയും വലിയൊരു അടപ്പുമൊന്നായി വൃള് എടുക്കാനുള്ള വെള്ളവുമായി റസിയ കോളേജിനു മുന്നിൽനിന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ജ്യോതി വന്നു. കൂടെ അവരുടെ ഒരു സമപ്രായക്കാരനും.

“ഇത് അഷറഫിന്റെ കൂട്ടുകാരനാ.” ജ്യോതി ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു: “ഞാനന്ന് പറഞ്ഞില്ലേ?”

റസിയ തലയാട്ടി.

“അങ്ങോട്ട് ബസ്സില്ല. ഓട്ടോക്കാരും വരത്തില്ല. നീ ഇവന്റെ കൂടെപ്പോയിട്ട് വാ.”

റസിയ മറുപടി പറഞ്ഞില്ല.

“പേടിയുണ്ടോ?” ജ്യോതി ചോദിച്ചു.

മറുപടി ഒന്നും പറയാതെ ജ്യോതിയെ നോക്കി യൊന്ന് ചിരിച്ചിട്ട് റസിയ അവന്റെ ബൈക്കിനു പിന്നിൽ കയറി.

ഇരുട്ടിലേക്ക് വളർന്ന് പന്തലിച്ച മരങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ അവർ നടന്നു. ചെറുചെടികൾ അണിഞ്ഞ പാമ്പിൻ പടങ്ങളിൽനിന്ന് ഇപ്പോൾ ഇഴഞ്ഞു പോയ ജീവനെന്ന് തോന്നിപ്പിക്കും വിധം ആറാതെ നിന്ന ഗന്ധം റസിയയ്ക്ക് ആദ്യത്തെ അനുഭവമായിരുന്നു. ശിഖരങ്ങളിൽനിന്നും നീലം തൊടാനായുന്ന വള്ളികൾ ഇടയ്ക്കിടെ രണ്ടു പേരുടേയും കഴുത്തിൽ നീളൻ വിരലുകൾ പോലെ കാറ്റിൽ വന്ന് തൊട്ടു. ചില കൊമ്പുകൾ കണ്ണിലേക്കൊത്തു.

“കടന്നുളളൂണ്ട്.” ഒരു മരം ചൂണ്ടി അവൻ പറഞ്ഞു.

“ഞാൻ കടന്നലിനെ കണ്ടിട്ടില്ല.” റസിയ പറഞ്ഞു.

“കുത്താൻ വന്നാൽ കാണാൻ നിൽക്കണ്ട, ഓടിക്കോണം.”

റസിയ ചിരിച്ചു.

കാടിനു പുറത്ത് ഒരു ബൈക്കിരിക്കുന്നത് കണ്ടിട്ടാണ് ഷാപ്പിലേക്ക് പോയ രണ്ട് ചെറുപ്പക്കാർ അവരുടെ യാത്ര പാതിയിൽ നിർത്തി കാട്ടിലേക്ക് കയറിയത്. ഇലകൾ വകഞ്ഞ്, കൊമ്പുകൾ വകഞ്ഞ് അവർ നടക്കുമ്പോൾ മരങ്ങൾക്ക് മറഞ്ഞ ഒരാണിന്റേയും പെണ്ണിന്റേയും ശബ്ദം മുന്നിൽ നടന്നുപോവുന്നത് കേട്ടു. ആ ശബ്ദത്തിനു പിന്നാലെ അവർ വേഗം കൂട്ടി. ഒരു മരത്തിന്റെ വലിയ തായ്ക്കടി തിരിഞ്ഞ് വരുമ്പോൾ അവർ അവരെ രണ്ടു പേരേയും കണ്ടു. അവർ മുഖത്തോട് മുഖം നോക്കി.

“ചെറിയ പെണ്ണാണ്.” ഒരാൾ പറഞ്ഞു.

“ചെറുക്കനും ചെറുതാണല്ലോ.” മറ്റൊരാൾ പറഞ്ഞു.

അയാൾ തലയാട്ടിയിട്ട് ചോദിച്ചു: “അവന്മാരെ കൂടി വിളിക്കണ്ടേ?”

“വേണം.”

“എന്നാൽ സമയം കളയണ്ട.”

അയാൾ കാടിനു പുറത്തേക്ക് ഓടി.

ഒരു കൂട്ടം വാക്കുകൾ ഒന്നിച്ച് ഉരുവിടും പോലെ മരങ്ങളിലൊന്ന് ഇലകൾ പൊഴിച്ചു.

റസിയ അവനോട് സമയം ചോദിച്ചു. അവൻ സമയം പറഞ്ഞു.

“ഇതല്ലേ പടിഞ്ഞാറ്?” അവൾ ദിക്ക് ചൂണ്ടി സംശയിച്ചു.

“അതെ.”

കാടിന് പുറത്തേക്ക് പോയവനൊപ്പം മറ്റ് രണ്ട് പേർ കൂടി വന്നു. അവർ ചെടികളെ മെതിച്ച്, കയ്യിലെ വാക്കത്തികൊണ്ട് തടസ്സം വന്ന കൊമ്പുകളെ വകഞ്ഞ് ഉള്ളിലേക്ക് കയറി. പെട്ടെന്ന് കാറ്റിനേയും ഇലകളേയും അവരുടെ കാലുകളേയും നിശ്ശബ്ദമാക്കിക്കൊണ്ട് അല്ലാഹ് അക്ബർ എന്ന് സ്ത്രീ ശബ്ദത്തിലുള്ള വാക്ക് മുഴങ്ങി. പച്ചയുടെ ഇരുട്ടിൽ, നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ തിരകൾ തൊട്ടു തെളിയിച്ച ആ നാദം ആകാശത്തിന്റെ തുഞ്ചത്തും മണ്ണിന്റെ ആഴത്തിലേക്ക് ഉയരം വെച്ചു വേരുകളിലും തൊട്ടു.

തിരിച്ചു വരുമ്പോൾ റസിയയ്ക്ക് കാടിനുള്ളിലെ ഇരുട്ടിൽ നിൽക്കുന്നവരെ അപരിചിതരായി തോന്നിയില്ല. അവൾ അവരെ നോക്കിയിരിച്ചു. അവർ ചിരിച്ചില്ല.

റസിയ അവനൊപ്പം കോളേജിലേക്കും അവർ ഷാപ്പിലേക്കും പോയി. ■

വാക്: ബാങ്ക് എന്നതാണ് ശരിയായ ഉച്ചാരണം. എന്നാൽ നാട്ടുകാഷയിലും ചില സാഹിത്യകൃതികളിലും വാക് എന്ന് ഉപയോഗിച്ച് കാണാറുണ്ട്. അതിനാൽ ആ നാട്ടുകാഷ ഇവിടെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.